

Dit juist lijkt mij een van de grootste verdiensten van deze houtsneden van Van der Vossen dat ze zoo zuiver uit het steken van den guds, uit het snijden met het mes zijn voortgekomen.

Het zijn geen nagesneden potlood- of pennelijnen, maar echt gesneden lijnen.

Dat deze wijze van werken reeds voor een groot deel het karakter bepaalt is duidelijk, ze geeft er een grooter eenvoud aan, een massaverdeeling van het diepe zwart tegen het uitgehaalde wit. Hoewel het evenwicht in bijna alle platen goed bewaard is, zijn daardoor echter soms de tegenstellingen iets te cru, wat eenigszins de indruk van een maan-effect geeft.

De beste bladen lijken mij dat ook die, welke meer gevuld zijn, als de „Haven van Volendam” en „de Havendijk van Volendam”, „Draai-pad op Volendam”, òf, waar het sneeuweffect, als op „Marken in den sneeuw” en „Winter op Marken” zoo'n scherp zwart en wit aannemelijk maakt.

Dit neemt echter niet weg dat, al moge de eene houtsnede dan iets meer geslaagd zijn dan de andere, het album als geheel er frisch en frisch uitziet.

Het zijn echte royale houtsneden, door een kunstenaar die weet wat hij met het materiaal bereiken kan, en dit naar de geaardheid ervan bewerkt.

R. W. P. Jr.

S. FRANKE, *Gouden Vlinders*, met plaatjes van Lou Loeber, Uitgave De Waelburgh, Blaricum.

Het is een fijn inzicht geweest, dat geleid heeft tot de opdracht aan Mejuffrouw Loeber, om kinderprentjes te maken bij de grappige versjes van Franke.

Lou Loeber vulde een deel van haar leven met uitdrukking te zoeken voor hare beste aesthetische ontroeringen in schilderijen, die wat de manier betreft tot een soort vlak-kubisme behooren, als gij het gebruik van zoo'n monsterwoord veroorlooft en zij goed vindt, te worden ingedeeld in een bepaald kastje, nog wel zoo'n „vlak” kastje.

Lou Loeber maakte dus schilderijen, en zij bereikte er soms iets heel goeds mee. Maar ik mag zeggen, dat zij op de hooge zeeën nog niet uitkwam naast de groote oceaanstoomers. Haar werk scheen nuchter, en nog wat klein met al haar arithmetiek. Zij scheen allerlei te zeggen te hebben en ook haar uitdrukkingsvorm gevonden te hebben, maar een kunstwerk eischt een zoodanige, men mag zeggen spontane kristallisatie van een mooie ontroering in den uitdrukkingsvorm, dat het geen wonder was, ook haar nog niet onder de geheel geslaagden te kunnen rekenen.

Maar nu komt het wel meer voor, dat iemand die zoo ernstig zich met